

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/676/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114222027
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5114222027.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľky: G. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom T., ul. I. č. XXXX/X, zastúpená splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Evou Koleničovou, advokátkou so sídlom F., U. E. č. X, proti odporcovi: D. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. D. č. XXX, zastúpený splnomocneným zástupcom JUDr. Danielom Hudákom, advokátom so sídlom Q., N. H. č. XX, o zaplatenie sumy 6.790,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 40C/115/2014-152 zo dňa 25.mája 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľke trovy odvolacieho konania predstavujúce trovy právneho zastúpenia v sume 245,73 Eur na účet JUDr. Evy Koleničovej, advokátky so sídlom F., U. E. X, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 40C/115/2014-152 zo dňa 25.05.2015 odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľke sumu 6.790,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 6.790,- Eur od 19.06.2014 do zaplatenia, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Odporcu zaviazal nahradiť navrhovateľke na účet jej právnej zástupkyne trovy konania, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 1.117,70 Eur a iných trov konania vo výške 407,- Eur v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Konštatoval, že navrhovateľka sa na odporcovi domáha zaplatenia sumy 6.790,- Eur s 5,15 % úrokom z omeškania ročne z uplatnenej sumy od 19.06.2014 do zaplatenia, titulom bezdôvodného obohatenia - úhrady špecifikovaných splátok úveru za odporcu, poskytnutého odporcovi ako dlžníkovi na základe Úverovej zmluvy reg. č. 104414. Na základe tejto zmluvy sa banka zaviazala poskytnúť odporcovi úver vo výške 32.500,- Eur a odporca sa zaviazal splatiť úver, zaplatiť úroky a ďalšie príslušenstvo úveru v zmysle zmluvných podmienok. Účelom poskytnutia úveru bola výstavba nehnuteľnosti, objektom úveru bol rozostavaný rodinný dom, na základe stavebného povolenia. Odporca prestal v roku 2010 splácať úver. Navrhovateľka preukázateľne uhradila v prospech účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX označené splátky v celkovej sume 6.790,- Eur. Odporca v konaní tvrdil, že bola uzavretá medzi účastníkmi konania dohoda o splácaní úveru navrhovateľkou do prevzatia úveru a to dobrovoľne. Predložil súdu aj sms komunikáciu medzi nimi. Navrhovateľka poprela existenciu dohody o splácaní úveru, pričom poukázala na to, že tento úver bol zabezpečený rodičovským domom, v ktorom ona spolu s rodinou bývajú, a tak nemala na výber a bola nútená úver za odporcu splácať, i keď ho viackrát vyzývala, aby si plnil zmluvné povinnosti. Toto odmietol s odôvodnením, že on nemá o čo prísť.

Súd na základe vykonaného dokazovania, vychádzajúc z nesporných tvrdení účastníkov konania, ale predovšetkým nepreukázania existencie dohody, uzatvorenej medzi účastníkmi konania o splácaní

úveru navrhovateľkou, zistený skutkový stav právne posúdil ako bezdôvodné obohatenie na strane odporcu, podľa osobitnej skutkovej podstaty § 454 Občianskeho zákonníka. Plnením za iného sa bezdôvodne obohatí aj ten, za koho sa plnilo, čo mal podľa práva plniť sám. V posudzovanom prípade mal podľa práva splácať úver odporca. Právnym dôvodom plnenia úveru je označená úverová zmluva, na základe ktorej vznikol jedine odporcovi, ako dlžníkovi, záväzok splácať poskytnutý úver spolu s úrokmi a príslušenstvom, ako aj dodržiavať ďalšie zmluvné záväzky, ktoré na seba touto zmluvou prevzal. Naopak plnila osoba, ktorá túto povinnosť podľa práva nemala dokonca s vedomím dlžníka a poskytnuté plnenia neboli plnené veriteľovi proti vôli dlžníka. Dlžník sa tak stáva obohatený na úkor toho, kto za neho plnil jeho veriteľovi, a tak uspokojil sčasti veriteľovu pohľadávku. Navrhovateľke tak vzniklo právo na vydanie tohto bezdôvodného obohatenia od odporcu, za ktorého plnila.

Nakoľko navrhovateľkina pohľadávka z bezdôvodného obohatenia má charakter peňažného plnenia súčasne jej vzniklo aj právo na vydanie príslušenstva tejto pohľadávky - úroku z omeškania podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. v platnom znení, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka odo dňa omeškania s plnením peňažného dlhu. Navrhovateľka žiadala úrok z omeškania odo dňa spísania návrhu, t.j. od 19.06.2014 do zaplatenia, a jeho výška k tomuto dňu bola 5,15 % ročne a súd jej ho v žiadanom rozsahu priznal.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a navrhovateľke ako úspešnej účastníčke priznal náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie práva proti odporcovi, ktorý vo veci úspech nemal. Tieto trovy pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku (407,- Eur) a trov právneho zastúpenia (1.117,70 Eur).

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu považujúc rozhodnutie súdu za nesprávne.

Podľa odporcu súd pri posudzovaní existencie dohody medzi ním a navrhovateľkou o tom, že táto bude splácať splátky úveru jednostranne hodnotil vyjadrenia účastníkov konania v prospech navrhovateľky, hoci mal za to, že z jeho strany bolo predložených viacero dôkazov nasvedčujúcich a preukazujúcich, že táto dohoda existovala.

1. Navrhovateľka nepreukázala, že by jednotlivé splátky dlhu hradila len z dôvodu, že sa obávala výkonu záložného práva veriteľa voči rodinnému domu jej rodičov, ktorý bol v prospech daného úveru založený, nakoľko zo strany banky nebola vlastníkom založeného domu nikdy zaslaná upomienka, či výzva na zaplatenie úveru s tým, že v opačnom prípade banka pristúpi k výkonu záložného práva. Ak by teda bola daná skutočná bezprostredná hrozba výkonu záložného práva, mohla navrhovateľka prípadné neuhradené splátky dlhu zaplatiť v ciele vyhnúť sa tomu, avšak nakoľko žiadna z týchto skutočností nenastala, je logicky zrejmé, že navrhovateľka k úhrade splátok dlhu pristupovala z iného dôvodu. Týmto dôvodom bolo, že si bola vedomá svojej povinnosti splátky uhrádzať titulom ústnej dohody medzi ňou a ním. O tom, že tieto splátky vykonávala dobrovoľne bez hrozby výkonu záložného práva, svedčia aj dátumy úhrad jednotlivých splátok zo strany navrhovateľky, ktoré viac-menej korešpondujú s dátumom splatnosti splátok, na základe úverovej zmluvy, teda nedochádzalo k omeškaniu v takom časovom úseku, že by navrhovateľka čakala, či uhradí splátku on, upozornila ho na neuhradenie a až následne splátku uhradila sama z obavy zo začatia výkonu záložného práva.

2. Navrhovateľka ho nikdy počas obdobia, kedy platila splátky dlhu nekontaktovala s výzvou, aby splátky riadne realizoval on, nakoľko sa obávala výkonu záložného práva na jej rodičovský dom. Naopak realizovala ich sama, z čoho taktiež vyplýva, že si bola vedomá, že na základe ich vzájomnej dohody ich bude platiť ona. Celý návrh navrhovateľky v predmetnej veci preto považoval za účelový, nakoľko ako sama tvrdí, splátky dlhu realizovala niekoľko rokov, avšak jeho nikdy nevyzvala na ich platenie, resp. na vrátenie jej peňažných prostriedkov, ktoré banke zaplatila. Odporca poukázal na skutočnosť, že návrh na začatie konania v tejto veci podala už v roku 2014, dovtedy sa vydania bezdôvodného obohatenia nedomáhala a neprekážalo jej ani plynutie premlčacej doby prvých splátok. Mal za to, že z konania navrhovateľky je jednoznačné, že návrh podala účelovo, ako reakciu na to, že on v roku 2012 podal na Okresný súd Piešťany návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, nakoľko navrhovateľka neustále sľubovala, že bude úver nielen splácať, ale vybaví si aj jeho prevzatie na svoju osobu, resp. na niektorého zo svojich rodinných príslušníkov, avšak k tomuto nedošlo. V súvislosti s tým, čo bolo v priebehu tohto konania uvedené, ohľadom priebehu ich rokovaní o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k domu, poukázal na to, že zo strany navrhovateľky bolo vždy jedinou prijateľnou variantou nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetu podielového spoluvlastníctva výlučne jej osobou s tým, že úver bude splácať a zároveň sa bude snažiť prevziať ho na svoju osobu. Aj z tohto teda vyplýva, že medzi nimi existovala dohoda o splácaní úveru navrhovateľkou, nakoľko tieto splátky by

sa jej následne zohľadnili pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, keďže neustále prejavovala a naďalej aj prejavuje vôľu ponechať si dom vo svojom výlučnom vlastníctve.

3. Z doloženej sms komunikácie je jednak zrejmé, že navrhovateľku v roku 2011 upozornil na to, že neplní ich dohodu a je v omeškaní so splátkou, na čo reagovala s tým, že k úhrade dôjde a jednak samotná navrhovateľka navrhuje v roku 2012, že bude pokračovať v splácaní dlhu, nakoľko jej banka neschválila prevzatie dlhu na jej meno. Nemožno sa ani stotožniť s argumentom navrhovateľky, že sms správy nemožno považovať za relevantný dôkaz a že telefónne číslo, z ktorého boli odoslané, nie je evidované na jej meno, nakoľko bolo preukázané, že toto číslo navrhovateľka uviedla, ako kontakt na seba v trestnom oznámení podanom dňa 19.07.2009, ktoré doložil do súdneho spisu. Rovnako z obsahu týchto správ je zrejmé, že ich nemohla písať iná osoba, len navrhovateľka.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal odporca za to, že rozsudok trestného súdu je nesprávny, nakoľko neboli zohľadnené všetky skutočnosti uvádzané v priebehu konania, ktoré jednoznačne nasvedčujú uzavretiu dohody o splácaní úveru navrhovateľkou. Z toho dôvodu súd vec nesprávne právne posúdil, ak aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, keďže navrhovateľka neplnila za neho, ale sama bola povinná plniť na základe právneho titulu - dohody medzi nimi.

V nadväznosti na to, odporca navrhol, aby odvolací súd jeho odvolaniu vyhovel a napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že zamietne návrh navrhovateľky v celom rozsahu. Zároveň žiadal, aby táto bola zaviazaná nahradiť mu trovy odvolacieho konania z titulu právneho zastupovania advokátom v sume 491,46 Eur.

Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu považovala rozhodnutie okresného súdu za správne.

Popierala, že by vznikla akákoľvek dohoda medzi ňou a odporcom týkajúca sa úhrad predmetného úveru. Odporca dokonca sám bez toho, aby akokoľvek s ňou komunikoval začal počnúc mesiacom máj 2015 uhrádzať splátky úveru, čo samo o sebe popiera jeho tvrdenia o tom, že do mája 2015 uhrádzala splátky ona v dôsledku údajnej dohody. Odporca si protirečí, ako v písomných vyjadreniach, tak aj svojim konaním. Najskôr uviedol, že úver nespláca, lebo existuje údajne dohoda o tom, že splátky bude uhrádzať ona a potom neskôr začne svoj úver splácať a to aj napriek svojim predchádzajúcim tvrdeniam. Navrhovateľka navrhla, aby súd neprihliadal na vyjadrenia odporcu v podanom odvolaní na str. 2 pod písm. a/, nakoľko ide len o špekuláciu z jeho strany a vykonštruovanie situácie. Odporca úmyselne neuviedol, že v jednom období sa stalo, že úver nebol hradený aj tri mesiace, čím bola vystavená reálnej hrozbe výkonu záložného práva, nehovoriac o tom, že ani v tomto trojmesačnom období odporca svoje splátky neuhrádzal a celý nedoplatok musela uhradiť ona, keď nechcela, aby so svojimi sestrami a ťažko chorou matkou neskončili na ulici. Navrhovateľka považovala za nepravdivé, že by odporcu nevyzývala, aby si svoj úver platil, robila tak najmä po rozpade ich vzťahu. Podľa nej odporca bol plne spôsobilý na právne úkony a bol si dobre vedomý toho, že si svoje záväzky voči banke neplní, avšak jemu reálna hrozba zo strany banky nehrozila, pretože výkon záložného práva by sa netýkal jeho nehnuteľnosti. Pokiaľ sa odporca snaží súd presvedčiť o tom, že by ona podala návrh na Okresný súd Žilina z toho dôvodu, že on podal návrh na Okresný súd Piešťany tak uviedla, že s odporcom podaný návrh bol podaný ešte v roku 2012 a ak by podanie žalobného návrhu na Okresný súd Žilina ňou, bolo len účelovou reakciou, tak logicky by podala takýto návrh už v roku 2012, pričom by jej ani neuškodila premiäčacia lehota.

Navrhovateľka zotrvala na stanovisku, že sms správa/správy nemôže byť relevantným, resp. hodnoverným dôkazom. V predloženej sms správe nie je uvedené kto komu predmetnú sms napísal a adresoval, nie je uvedená ani výška dlhu aká má byť splácaná a už vôbec nie právny titul pre plnenie. Z predloženej sms komunikácie nevyplývajú žiadne relevantné dôkazy, ktoré by svedčili o jej povinnosti pravidelne mesačne uhrádzať splátky úveru a v akom trvaní, ani v akej sume, ani povinnosť zriadiť si technický účet, ani nič čo ona vykonávala. To, že v trestnom oznámení zo dňa 19.07.2009 uviedla ako kontaktné číslo telefónne číslo uvádzané odporcom nenasvedčuje tomu, že by toto telefónne číslo mala k dispozícii výlučne ona, ani to, že by predmetné sms písala práve ona, ide len o ďalšiu špekuláciu zo strany odporcu.

Navrhla rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť a zaviazat' odporcu nahradiť jej aj trovy konania z titulu právneho zastupovania advokátom v sume 245,73 Eur.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom

rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho čo uviedol v rámci odvolacieho konania tak odvolateľ - odporca, ako aj v písomnom vyjadrení navrhovateľka konštatuje, že prvostupňový súd vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Rozhodnutie prvostupňového súdu preto zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami odporcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Nesprávnosť rozhodnutia okresného súdu odporca videl v tom, že neboli zohľadnené všetky skutočnosti uvádzané v priebehu konania (z jeho strany bolo predložených viacero dôkazov) ktoré jednoznačne nasvedčujú uzavretiu dohody o splácaní úveru navrhovateľkou a v následnom namietaní nesprávneho právneho posúdenia spočívajúceho v aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení.

Kto sa bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením správneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám (§ 454 Občianskeho zákonníka). Táto skutková podstata je naplnená za predpokladu, že ten kto plnil inému (poskytol mu plnenie, ktoré má majetkovú hodnotu), túto povinnosť nemal a plnil, namiesto toho, kto bol na toto plnenie povinný (t.j. namiesto dlžníka). Nie je rozhodujúce, či plnenie bolo poskytnuté so súhlasom dlžníka, no nesmie ísť o situáciu, kedy by bolo plnené proti jeho vôli. Predpokladom je, že prijatím plnenia veriteľom zanikol dlh dlžníka. Dlžník za ktorého bolo plnené sa tak stáva obohatený na úkor toho, kto za neho veriteľovi plnenie poskytol (uspokojil veriteľovu pohľadávku, príp. iba čiastočne). Takýmto splnením dlžníkovho dlhu sa jeho majetkový stav neznižil, akoby tomu bolo, pokiaľ by svojmu veriteľovi plnil zo svojho. Obohatený tak získava majetkový prospech v okamihu, keď zanikol jeho dlh.

Podľa odvolacieho súdu právna povinnosť k plneniu medzi dlžníkom a veriteľom môže vyplývať zo zákona alebo zo zmluvného záväzku. Ani podľa odvolacieho súdu odporca v konaní nepreukázal existenciu ním tvrdenej ústnej dohody uzatvorenej medzi účastníkmi konania o splácaní úveru poskytnutého odporcovi bankou. Dôkazom nie je ani sms komunikácia obsahom ktorej nie je jednoznačný a určitý návrh jednej strany a jeho akceptácia stranou druhou. Pokiaľ odporca v odvolaní uvádza, že upozornil navrhovateľku na to, že neplní ich dohodu a je v omeškaní so splátkou, tak obsah sms komunikácie tomuto nenasvedčuje. Odporca tak neunesol dôkazné bremeno v tvrdení o existencii dohody uzatvorenej medzi účastníkmi konania o splácaní úveru navrhovateľkou. Navrhovateľka, ktorá plnila za odporcu ako dlžníka z úverovej zmluvy má preto právo požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia od odporcu, za ktorého plnila s jeho súhlasom. Je preto správny aj právny záver okresného súdu.

Z týchto dôvodov odvolací súd odvolanie odporcu nepovažoval za dôvodné a rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním ako vecne správny vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že navrhovateľke ako úspešnej účastníčke právo na ich náhradu bolo priznané. Navrhovateľka si uplatňovala trovy konania z titulu právneho zastupovania advokátom za tieto úkony právnej služby: - vyjadrenie k odvolaniu z 12.10.2015 - 237,34 eur a režijný paušál 8,04 eur. Spolu suma 245,73 eur. Odvolací súd priznal navrhovateľke ňou uplatňovanú sumu ako dôvodne uplatňovanú v súlade s ust. § 1 ods. 1, 3, § 10 ods. 1 písm. a/, § 13a ods. 1 písm. c/, § 15 písm. a/, § 16 ods. 3 (aj keď si uplatnila ako režijný paušál sumu 8,04 eur namiesto príslúchajúcej sumy 8,39 eur, celkove uplatňovaná suma 245,73 eur zahrňovala režijný paušál v správnej výške /237,34 eur + 8,39 eur = 245,73 eur/) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Odporcu preto zaviazal nahradiť trovy odvolacieho konania navrhovateľke na účet jej splnomocneného zástupcu (§ 149 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.